

اخيراً تب پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی بالا گرفته است بطوری که محمدرضا نعمت‌زاده، وزیر صنعت، معدن و تجارت ایران از مذاکرات با سوئیس برای پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی خبر داده بود. آقای نعمت‌زاده در آن نشست که در ۱۷ دی ماه سال گذشته برگزار شده بود گفت: «در پیوستن به سازمان جهانی تجارت، هیچ‌گونه نگرانی برای صنایع وجود ندارد؛ ممکن است چند واحد با مشکل مواجه شوند؛ روشن است که اگر واحدی نخواهد مشکلات فنی خود را حل کند، برایش مشکل ایجاد می‌شود و این مساله در شرایط عادی نیز امکان‌پذیر است.»

هنگامی که در مورد نتیجه یک بحث مانند پیوستن به سازمان تجارت جهانی اختلاف نظر وجود دارد و هر یک استدلال‌های خود را در مورد پیوستن یا نپیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی را دارند، بهتر است به تاریخ و تجارب دیگران رجوع کنیم تا متوجه شویم که آیا واقعاً سازمان تجارت جهانی در حال حاضر به تولید ملی کشور ما کمک می‌کند یا خیر؟

سال ۲۰۰۷ اتحادیه اروپا قصد داشت برای حمایت از کشاورزان اروپایی و ایجاد امنیت غذایی در اروپا، تعرفه‌های وارداتی محصولات کشاورزی به اتحادیه اروپا را افزایش دهد و تعرفه واردات هر تن موز از کشورهای منطقه آمریکای لاتین را به ۲۲۵ دلار در هر تن رساند که تقریباً نزدیک به ۳۰۰ درصد افزایش تعرفه را شامل می‌شد. اما اکوادور که بزرگترین صادرکننده موز جهان است، از این اقدام اتحادیه اروپا به سازمان تجارت جهانی شکایت کرد و آن را خلاف قوانین سازمان تجارت جهانی دانست. نتیجه این شد که سازمان تجارت جهانی به ضد اتحادیه اروپا رای داد و اتحادیه اروپا با ۲۷ عضو نتوانست در تعرفه‌گذاری و حمایت از تولیدات خود موفق عمل کند. اتحادیه اروپا در سال ۲۰۰۶ هم تصمیمی مشابه گرفته بود که با مخالفت سازمان تجارت جهانی روبرو شده بود، در واقع تحقق امنیت غذایی با عضویت این اتحادیه در سازمان تجارت جهانی سازگاری ندارد و باید بین این دو یکی را انتخاب کند.

اگر کشورهای عضو اتحادیه اروپا عضو سازمان تجارت جهانی نبودند، این سازمان نمی‌توانست در قبال ایجاد تعرفه بر آنها اعمال قدرت داشته باشد. لذا پیوستن کنونی ایران به سازمان تجارت جهانی نمی‌تواند با حمایت از تولید ملی سازگاری داشته باشد. از طرفی عمده کشورهای جهان عقیده دارند که سازمان تجارت جهانی تریبونی است که خواست شرکت‌های

آمریکایی را به کرسی بنشانند و در این بین از تحقق استقلال و امنیت تولید در هر کشور دیگری جلو گیری کند، لذا برای کشوری مانند ایران که استقلال سیاسی دارد و با اقتصاد مقاومتی در پی استقلال اقتصادی هم هست پیوستن به سازمان جهانی به هیچ وجه توصیه نمی شود.

حال به فرض محال سازمان تجارت جهانی برای ایران سودی در پی داشته باشد، ذکر این نکته ضروری است که اگر یک کشور با عضویت ایران مخالفت کند عضویت ایران به حالت تعلیق در می آید. مانند عضویت روسیه که ۱۸ سال توسط کشور گرجستان به تعلیق درآمد و سرانجام با باج دادن روسیه این موضوع حل شد، حال تصور شود که مخالفت امریکا با عضویت ایران جدی نباشد، اما ایران چگونه می تواند اسرائیل را راضی کند؟؟ ممکن است اسرائیل در ازای رضایت به عضویت ایران به رسمیت شناختن کشورش توسط ایران را طلب کند، لذا بهتر است مسولین کشور خود را خسته نکنند و انرژی خود را صرف احیای تولید صنایع داخلی کنند.

آقای علیپور رییس مرکز تجارت جهانی ایران در این رابطه می گوید "در جلسه ای که با جناب آقای پاسکال لامی رئیس سازمان تجارت جهانی داشتم ایشان گفتند که یکی از مهمترین توصیه های ما به مقامات همه کشورهایی که خواهان عضویت می باشند این است که این کشورها اول حمایت سیاسی کشورهای عضو را جلب کنند سپس سایر اقدامات خود را انجام دهند"

حال ایران چگونه می تواند حمایت سیاسی اسرائیل را بدست بیاورد؟

بنابراین این سازمان علاوه بر اینکه از نظر اقتصادی به سود صنایع داخل و تولید ملی نیست منجر به ترک برداشتن استقلال سیاسی می شود که برای بدست آوردنش خون بیش از ۳۰۰ هزار شهید ریخته شد.

به قلم: سید سجاد پادام